

[Gert Petersen.]

re, funktionærgrupper, tjenestemandsgupper osv. — ikke andet end deres organisation, deres enhed, at bygge på.

Inden fagforeningernes tid konkurrerede alle arbejdere individuelt på lønnen, og det anså de liberale demokrater dengang for det rigtige. Fagforeningerne i Danmark er faktisk født for 70, 80, 90 år siden i kamp mod et forvrænget frihedsbegreb, som kun havde til formål at stille lønmodtagersiden ringere i samfundskonflikten.

Det, vi oplever nu, er et forsøg på at genskabe denne situation, genoplive dette forvrængede frihedsbegreb, genskabe den situation, hvor organisering af arbejdere og lønmodtagere skal besværliggøres, og hvor lønmodtagerne skal tvinges til at strides individuelt om lønnen. Det er klart, at det er en ønskedrøm for visse kræfter i en situation med masser af arbejdsløshed, hvor man så gerne så de arbejdsløse falde over hinanden og underbyde hinanden for bare at få et job. Så kunne lønnen blive presset derned og merværdien derop, hvor kapitalismens krise kunne, om jeg så må sige, løse sig selv.

Derfor denne interesse, vi nu sporer, for at sætte ind mod lønmodtagernes ret til at kæmpe for solidaritet og organisation. Jo flere virksomheder med uorganiseret og underbetalt arbejdskraft her i landet, jo dårligere vil det gå for de virksomheder, der beskæftiger organiseret og overenskomstaf-lønnet arbejdskraft, og jo stærkere vil også disse, de sidstnævnte virksomheders ejere være fristet til at orientere sig henimod at anvende uorganiseret arbejdskraft.

Derfor bliver alle lønmodtagere i dette land ramt, hvis den kræftsvulst, som mangel på solidaritet er, får lov til at sende sine metastaser ud i samfundet. Og at denne svulst er i vækst i den nuværende arbejdsløshedssituation, er der ingen tvivl om, og at man vil fremme denne vækst ved at fjerne en række hindringer for den, er der åbenbart heller ikke tvivl om. Man vil have forbudt aftaler om, at arbejdsgivere kun må beskæftige organiseret arbejdskraft, og man vil straffe de lønmodtagere, der med hævdevundne og traditionelle midler kæmper for solidaritet og for at organisere de uorganiserede.

Socialistisk folkeparti betragter disse forslag som meget alvorlige og dystre led i en

større sammenhæng. Den indkomstpolitik, i virkeligheden lønpolitik, som de borgerlige partier længe har plæderet for, desværre akkompagneret af visse socialdemokratiske økonomiministre, skal styrkes igennem disse skridt, der her er foreslået. Nogle partier går længere end andre, men selv de, om jeg så må sige, beskedne partiers hensigt er klar. Man vil disciplinere arbejderklassen og de fleste andre lønmodtagere. Man vil disciplinere dem, der skal bære hovedbyrden ved løsningen af de økonomiske vanskeligheder, som kapitalismen har skabt.

Man vil styre arbejderlønningerne og lade investeringerne uden for enhver styring. De arbejdsfrie indtægter, inflationsgevinster, spekulationsindkomster og de sorte skattepenge osv., alt dette skal ikke styres. Det er kun de almindelige lønninger, der skal styres. Derfor har vi fået en række indkomstpolitiske oplæg og forlig gennem det sidste års tid og derfor det nye supplement her, et direkte angreb på de faglige organisationers rettigheder og aktionsmuligheder.

Vi må på det bestemteste advare de borgerlige partier mod at gå videre ad denne vej. Vil man dog ikke lære? Man tror, at man kan trække løsninger ned over hovedet på folk. Men den uro, som vi har oplevet på arbejdsmarkedet i de sidste måneder, er ikke — som visse folk har prøvet på at bilde os ind også i dag — fremkaldt af bestemte partier eller grupper. De mange aktioner af såkaldt overenskomststridig karakter, vi har været vidne til, har stort set alle oven i købet været præget af en almindelig uvilje mod samtlige partier, og samtlige partier har fået besked på af dem, der har været involveret i aktionerne, at de ikke vil have nogen omklamring, de vil ikke have nogen indblanding fra partiernes side. Det kan et og andet parti måske af partiegoistiske grunde være ked af, men det er noget, som vi må tage til efterretning, og jeg kunne også ønske mig, at de borgerlige partier her i tinget tog det til efterretning, for det viser, at den strejkebølge, vi har oplevet, er spontan. Den er udtryk for, at tryk avler modtryk. Det tryk, der nu har avlet modtryk, blev pålagt 1½ million lønmodtagere gennem den overenskomstforlængelse, der gennemførtes af dette ting i indeværende forår, og gennem den massearbejdsløshed, som dette ting har vist sig ude af stand til at